

Aktuálním východiskem sochařské práce a uměleckého výzkumu Kateřiny Komm je představa sochy jako média schopného zaznamenat osobní i kolektivní paměť a vyprávět současné příběhy historickými formami spojenými s mytologiemi. Její monumentální objekty v sobě obsáhnou připomínky na vizuální kulturu zaniklých civilizací společně s otisky osobních emocionálních i tělesných prožitků.

Umění asyrských, egyptských a východoasijských starověkých kultur nebo středo/novověké architektury Apeninského poloostrova se v pojetí Kateřiny Komm posouvá od distancovaného studijního přístupu blíž dnešku. Od obvyklého předporozumění a konfrontace s „hodnotou stáří“ se jí daří nás přepólovat někam k tzv. „afektivním dějinám“ a pozitivně chápané anachroničnosti v dějinách umění. V tomto smyslu se také nabízelo pojmenovat výstavu pojmem z literární teorie odkazujícím na „zásadní spojitost prostoru a času zobrazenou v uměleckém díle“. Termínem *chronotop* Michail Bachtin označoval „splývání prostorových a časových indicií ve smysluplné a konkrétní jednotě“. Samotná umělecká praxe Kateřiny Komm se také vědomě opírá o následné performativní a fotodokumentační vstupy, zatímco k tělesnosti se vztahuje dost proměnlivě, což můžeme vysledovat už v nejstarším vystaveném betonovém objektu *Můra*.

Promyšlené zásahy Kateřiny Komm klamou tělem a odvádějí diváckou pozornost někam k současným zvnitřněným společenským tématům mateřství a rodiny v socioekonomickém kontextu, aniž by zastíňovaly váhu citového prožívání a scén z milostného života (*Pytle sádry*). Asyrský vlys vozatajů na převrženém voze jako vytrženém z doby čínské dynastie Chan (*Composed way*) je rovněž obohacený o nenápadný partnerský autoportrét. Na pohřební sošce koně proti obvyklým sečuánským rituálním zvyklostem sedí postava válečnice v ženském rodě (*Jezdkyně I & II*). Podobně povědomá figura kojící matky je atakována fantomy nadbytečných rukou a evokuje tak dojem smyslového přetížení a tělesného nesouladu, zatímco torzo uvězněné za akvarijním sklem upomíná na nároky kladené z vnějšku na mateřskou reprodukční práci a s tím spojený pocit vytržení.

Nezvyklé poskládání lidských údů má cosi společného se stavebnicově budovaným monumentálním objektem, pigmentací připomínající archeologickou vykopávku i architektonickými modely. Zkreslená vzpomínková rekonstrukce kazatelny z baziliky sv. Štěpána v Boloni (*Pulpito*) se tu potkává s fotografickým flashbackem z dětství (*Summertime sadness*). V rozpitých barvách tu sledujeme iniciační zážitek nezvané návštěvy stanu na letním táboře. I tyto ryze osobní vjemy ovšem Kateřina Komm vtěluje do artefaktů, s nimiž se můžeme ztotožnit a které usilují o obecnou působivost. Dosahuje jí jak rukodělnou a materiální intenzitou, tak přeladěním všedních jednotlivostí na tvarosloví do určité míry přesahujícího horizont našeho současného vnímání času a prostoru.

Kateřina Komm (*1990) žije a působí v Praze. Absolvovala pražskou AVU v sochařských ateliérech. Působí jako asistentka v ateliéru Vojtěcha Mičí na AVU. Absolvovala rezidenci na Middlesex University London. Pracovala také jako asistentka britské sochařky Phyllidy Barlow. Aktuálně jsou její práce k vidění v Bastionu XXXI na Karlově a v MUD Benešov. Její sochy byly součástí např. skupinových výstav *Estranged Tools* v Garage Gallery a *Srdce je chrám* v Císařské konírně Pražského hradu.